

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 35.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690129984/facsimile.pdf> (tilgået 23. oktober 2021)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

slukke denne urene Glød i dette sugende, hede Flammeskød. Da hørte jeg min Ledsagers Latter:

»Vi slippe aldrig ud. Hvor vi os vender,
Det med sin hede Aande os ompænder.
Det knuger os som Børn i sine Hænder
Og suger Kraften ud af vore Lænder.»

Saaledes sagde han med Fortvivlelsens Latter, imedens jeg saa omkring mig efter Frelse. Først vilde jeg søge de naturlige Midler og ile bort paa min Fod; men omslutede vare vi alt af Uhyrets Legeme, og Bjærgguden var en Ø. Derpaa forsøgte jeg Bønnens Hjælp; men det frugtede ikke. Uhyrets Vilje var større end Bønnens Magt. Og hvad hjalp det, jeg bad til de Kristnes Gud, naar dette var de Kristnes Gud? Dets Legem naaede alt højere nu end den Grund, hvor vi sad; men i Stedet for straks at opluge os, hævede det sig i en gløende Ring om Klippen og os. Og langsomt voksede den røde Vold og truede med at lukke sig over vort Hoved, som Nordlysringen lukker sig sammen i Kronen.

Da hørte jeg den Røst, der altid fulgte mig. Hæs var dens Hvisken: »Her hjælper intet Paternoster. Den Gud, Du bad til, vil fordærve os. Vend Dig imod den gamle med Ørnen, Fyrste over Mørket, Ørkenen og Fjældets Huler.« Da betænkte jeg: »Naar Lyset truer, giver Mørket Bistand,« og vendte mig ved Selvfordybelse mod Ørnenes Fyrste. For mit indre Syn saa jeg – mens Svælget alt lukkede sig om mit Hoved – ham sidde, Ahriman, med Haand under Kind. Laadden og nøgen var han, vilde og skarpe hans Træk. Hans Øjne søgte mine. Had og Mistro læste jeg i dem. Men ogsaa den kække Lidelse, som kun en stolt og kongelig Sjæl kan eje. Og hans Haand holdt en Ørn, hans eneste Ven og Medvider, som huggede med sit Næb i hans højre Bryst. Frivillig gav han Ørnen sit Kød til Brød.

Mine Øjne udfordrede hans, og jeg sagde: »Heller den sorte Høvding end den røde Drage. Hjælp mig, Ahriman.« Fluks svandt hans Billede. Og atter sad jeg i Dragens røde Mund og saa dens Tunger spille hen mod min Hud, som Fluen paa Soldugbladet mærker de levende Følere fange den ind. Ved dette Syn fyldtes mi-